

SARINA BOWEN

ÖT ÉV HAZUG- SÁG

A lány szerelmes volt.
Aztán a srác felszívódott.

finep
selection

SARINA BOWEN

ÖT ÉV HAZUGSÁG

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

PROLÓGUS

— SZAPPANNAL ÉS VÍZZEL — mondja a nő, miközben a fiát nézi, aki a koszos buszpályaudvar mosdójában mossa a kezét. Azon kapja magát, hogy reméli, a fia nem fog semmihez hozzáérni kifelé jövet a mosdóból. Egy hónappal ezelőtt ez a fajta hétköznapi aggodalom volt az egyetlen az életében.

De már nem így van.

— Töröld a kezed a farmeredbe! — szól, amikor a fia végez.

Aki értetlenül néz fel rá. Élete eddigi négy éve alatt ilyesmi szóba sem került. Mindig volt törülköző. És vacsora az asztalon meg tiszta pizsama éjszakára.

— Minden rendben — suttogja a nő, bár semmi sincs rendben. A saját farmerébe törli a fia kezét, majd annak egyik nedves pracliját a sajátjába fogja. — Maradj mellettem! — Térddelel nyitja a mosdóhelyiség ajtaját (mert a bacik akkor is károsak, ha az életedért futsz), és visszatereli a fiát a nyüzsgő pályaudvarra.

Egyenesen a huszonnégyes buszállás felé tart. Harmincas, világosbarna haja mozgás közben a vállát súrolja. Ruhái jól szabottak, mert tehetős. De arcára kiül az aggodalom.

— Itt fogunk várni — közli, és felemeli a fiát az utolsó szabad helyre a pad végén. — Fogd erősen a cápádat!

A fiú szorosan fogja a plüssállatot, és megkérdezi:

– Most már felszállhatunk a buszra?

– Hamarosan – feleli a nő, remélve, hogy nem hazudik.

Eddig úgy állította be neki ezt az utazást, mint egy kalandot. Nem mondhatod egy négyévesnek, hogy félsz és menekülsz. Hogy túl sokat tudsz, és hogy mások, akik túl sokat tudtak, már meghaltak ezért.

Ez a buszút a legjobb esélye, hogy megőrizze a névtelenségét. Fia apró teste elé áll, és csak az ő szemébe néz, senki máséba.

Lehetséges, hogy őt és a gyerekét már eltűntként tartják nyilván.

Száz méterrel arrébb a biztonsági irodában egy köpcös őr egy pohár Dunkin' kávét iszik a monitorok előtt. Egyik ujját a koszos billentyűzeten tartva vált kameráról kamerára.

A tizenhatos buszállásnál észrevesz egy férfit, aki idegesen járkál fel-alá, és magában beszél. A többi utas az állás túlsó végén tömörül össze, helyet hagyva neki. Micknek még a vacsoraszünet előtt foglal koznia kell azzal a fickóval.

Újra megnyomja a nyíl billentyűt, és átvált a következő kamerára. Negyvennyolcat kell figyelnie, de csak két szeme van. Ezért pontosan 1,8 másodpercet szentel a huszonnégyes állásra néző kamerának.

A tekintete azonnal rászzegeződik a nőre és a kislányra. Látja, hogy a nő ideges. Nyugtalannak tűnik, de ezzel sokan vannak így. Az egyedülálló anyák pedig nem éppen az első helyen állnak a problémáinak listáján. Hacsak nem zsebelik ki őket.

Átkapcsol a következő monitorcsoportra, és máris elfelejti a nőt.

A huszonnégyes állásnál a hangosbemondó sercegve életre kel. A fiatal nő kihúzza magát, amikor bemondják a busza indulását. Ujjaival idegesen és ösztönösen a zsebéhez kap, ahol nem az ő nevére szóló két jegy van.

A kisfiú lecsúszik a padról, és mindketten a biztonsági kamera felé néznek.

Régen – például 2015-ben – a felügyelet nélküli biztonsági kamerák buta gépek voltak, sosem pislogó tekintetük nem volt értelmebb egy alvásra szoruló kisgyerekénél. De változnak az idők. Már nem csak a leterhelt biztonsági őr figyel.

A huszonnégyes buszállás kamerája a felvételeit a felhőbe továbbítja, ahol a mesterséges intelligencia szoftvere háromszögeléssel méri fel a fókusztartományába került összes arcot. Az összes szemet, orrot és morcos fejet. További adatokat nyel el végtelenül éhes szája. A rendszer mindent lát.

És most a nőt is látja.

Miközben a fiatal nő az ajtó felé halad lassan, és beszívja a dízel-füstöt, a szoftver beméri arcának geometriáját. Egy távoli, zümmögő szerveren a két értelmes barna szeme közötti pontos távolságot összehasonlítják fanyar mosolyra húzott szája szögével. A konfigurációt a másodperc törtrésze alatt feltérképezik, és összevetik az adatbázissal.

Találat van.

A helyszínt feljegyzik.

Újabb elektronok ütköznek egymásba, és máris egy üzenet süvít át az éteren, amitől a távolban felvillan egy telefon.

Alany azonosítva.

1

ARIEL

— **Ó,** ARIEL! FELIRATKOZTÁL MÁR A PIKNIKRE?
Ezt a kérdést még azelőtt nekem szegezik, hogy kivethetném a fiamat a kerékpárüléséből.

Ennek ellenére ráérősen leveszem Buzz sisakját, őt meg leteszem a földre. Amikor végre megfordulok, látom, hogy Maddy az – az óvodai szülői munkaközösség egyik legtolakodóbb tagja –, aki máris egy csíptetős mappát nyújt felém, melyen egy százszorszépnek álcázott toll lóg.

Vonakodva elveszem tőle. „VÉGZŐS PIKNIK FELIRATKOZÓLAP! – áll rajta. – KÉRLEK, JELÖLJ BE EGY RUBRIKÁT MAGADNAK ÉS EGYET A PARTNEREDNEK!”

Ez túl sok felkiáltójel egy hétfő reggelhez. A feladatok listája egytől harminchatig van számozva. Vagyis két feladat jut Buzz csoportjában mindenkire tizenennyolc gyerekkel számolva. A választási lehetőségek a két tucat süti sütésétől a zsákban futásig terjednek.

Ez az egész bosszant. Először is: mióta *végzősök* az óvodások? És aztán ott van a „partner” szó óvatos használata. Buzz osztálytársai

közül néhánynak két anyukája vagy két apukája van. Ez tehát figyelmes szóhasználat volt – de csak bizonyos mértékig.

– Mi van, ha nincs partnerem? – kérdezem Maddytól. – Akkor is két rubrikát kell bejelölnöm?

– Ó! – Maddy mosolya egy-két fokozattal elhalványul, és tekintete őszinte zavart tükröz, mintha eddig még soha nem jutott volna eszébe, hogy léteznek egyedülálló anyák. – Csak tégy meg mindent, amit tudsz!

Átfutom a listát.

A legegyszerűbb lehetőségeket – szalvéták, komposztálható papírtányérok és ivóvíz – már lenyúlták. Felírom a nevemet a tíz görög-dinnye és a szakácskés mellé, amivel fel lehet vágni őket. Aztán megjegyzem a dátumot – három hét múlva lesz. Valaki igencsak túlbuzog. Visszaadom a mappát.

Maddy ránéz, én pedig felkészülök rá, hogy valami megjegyzést fog tenni tessék-lássék önkéntességemre.

– Csak egy tipp – mondja ehelyett. – Hajtogatott kartonból csinálhatsz védőtokot a késnek. Így nem vágod szét a táskád bélését.

Megpaskolja a hóna alá fogott Tory Burch táskát, és mosolyog.

– Jó ötlet – felelem, és megpróbálok én is mosolyogni. Aztán kézen fogom Buzzt, és besétálunk a régi téglalapületbe.

Buzz termében több gyerek máris a jelmezes dobozban kotorászik, ahonnan bársonyköpenyeket és különös kalapokat húznak elő. Buzz azonban hozzám bújik, és nem indul, hogy csatlakozzon hozzájuk. Mindig beletelik pár percbe, mire megszokja az óvodai káoszt.

– Csendes gyerek – jegyzi meg mindig az anyám, Imogen. – Óvatos.

Pont, mint az apja – tenném hozzá legszívesebben. De soha nem beszélek Buzz apjáról.

Buzz viszont szereti az ovit, ezért csak felborzoló a haját, és várok, amíg megnyugszik. És valóban, miután egy percig figyel a történéseket, már nem fogja olyan erősen a kezemet.

Óvó nénije – a bölcs és kedves Miss Betty – odajön hozzánk.

– Jó reggelt, Buzz! Van néhány új kalapom, amit ma felpróbálhatunk. És ma reggel elővettem a homokozóasztalt. Látod?

A szoba egyik csendes sarkára mutat.

A fiam tekintete a homokozóasztalra vándorol, és elengedi a kezem.

Lehajolok, és puszt nyomok illatos fejére.

– Ebéd után találkozunk.

Gyorsan rám mosolyog, majd átszalad a homokozótáblához.

– Na, ezzel meg is vagyunk – mondja Betty. – Jól telt a hétvége?

– Abszolút. Segítettünk anyámnak kertészkedni. Sokat füttyültünk. Elnézést érte.

Buzz az egyetlen gyerek az ovis csoportban, aki tud füttyülni, és folyton ezt csinálja. Néha dallamosan. Néha nem.

Betty szemének sarkába szarkalábak gyűlnek, amikor mosolyog.

– Szerintem nem is tudja, amikor csinálja – feleli. – És vannak rosszabb szokások is. Szép napot!

Még egyszer ránézek a gyerekekre. Már is egy apró gereblyét tart a kezében, és azzal simítja el a homokot, az ajkát csücsöríti, hogy füttyüljön.

Néha, amikor ránézek, egyszerűen belém hasít a fájdalom.

Miután kiraktam, lassan tekerni kezdek az iroda felé. Meleg tavaszi nap van, és legyünk őszinték: senki sem fog kirúgni a családi birodalomban betöltött jelentéktelen állásomból azért, mert pár percet késtem.

Sirályok vijjognak odafent, ahogy a kanyargós, téglafalú utcákon bringázom. Soha nem gondoltam volna, hogy egész életemben New Englandben fogok élni. Mindig azt hittem, hogy Dublinban vagy Prágában fogok művészkedni. Vagy legalább Brooklynban.

Aztán jött az élet. Nevezetesen Buzz. De léteznek rosszabb helyek is a maine-i Portlandnél, főleg, ha bőven van bébiszitter és ingyenes lakóhely.

A helyzetem csak annyira kényelmes, amilyenre egy egyedülálló anya számíthat. Részmunkaidőben a családom techcégénél dolgozom. Ez a fizetés, a vagyonkezelői alapommal együtt, elegendő pénzt biztosít ahhoz, hogy megengedhessem magamnak mindazt, amit a kiváltságos négyévesek élveznek: a magánovit, a nyári napközit és a kirándulásokat a gyermekmúzeumba.

Emellett hetente három délutánt a műteremben tölthetek igazi szenvedélyemnek hódolva: az üvegfúvásnak.

Ahogy a bringámat betolom az irodaházba, a gondolataim azokra az üvegcsékre terelődnek, melyeket mostanában készítek. Az oldalalik laposak és tömörök, mint a drágakövek csiszolt felületei. Az omb-ré, vagyis színátmenetes hatással kísérletezek, aminek során az üveg-cse alja színes üvegből készül, hogy aztán a nyak felé haladva fokozatosan átmenjen átlátszóba...

– Vigyázz, Ariel!

Felnézek, és Hester, a bácsikám asszisztense áll előttem. Vonzó középkorú nő, fényes, szürke manófrizurával, akinek az átlapolt ruhák iránti függősége feltűnő.

Emellett pokolian morcos is. A bácsikám és én kicsit félünk tőle.

– Sajnálom – mondom gyorsan.

Mogorván feltrappol a nyitott lépcsőn az elsőre, ami a Chime cég idegközpontja.

Villámgyorsan kikötöm a lépcső alatti állványhoz a bringámat, majd követem őt az emeletre, ahol megérkezem a hatalmas irodaterembe, amit már szinte teljesen elleptek a számítógépes programozók, menedzserek és a támogató személyzet.

Ez a Chime, Maine legnagyobb techvállalata és az ország második legnagyobb ajtócsengő-kamera gyártója. Évekkel ezelőtt apám és a fivére alapította a céget a bácsikám alagsorában. De mára több száz alkalmazottja van – annyira sok, hogy Ray nagybátyám nemrég megvette ezt az irodaházat, hogy két további emelettel bővíthesük a céget.

Én vagyok az irodavezető. A munkaidőm rugalmas, és a meló nem túl megterhelő. Ezt nem bánom, de soha nem is leszek a Chime cégnél a hónap dolgozója. És ha már itt tartunk: a konferenciaterem máris megtelik programozókkal a hétfői értekezletre, de eszem ágában sincs bemenni oda kávé nélkül. Ezért a túlsó falnál elhelyezett kávéfőző felé veszem az irányt.

A képzett programozó mindig hiánycikk, ezért olyan extrákkal kell őket becsábítani, mint a jó kávé és a finom falatok. Ezeknek az ingyencségeknél a beszerzése az én feladatom, ami azt jelenti, hogy a kávé *kiváló*, és a minihűtőben rengeteg kiegészítő található, beleértve az olyan trendi lehetőségeket is, mint a zabtej vagy az ízesített tejszín.

Készíték magamnak egy lattét, mielőtt bemennék a megbeszélésre. Az egyetlen szabad hely a konferenciateremben Hester mellett van, aki megörvendeztet egy újabb morcos pillantással, amikor leülök.

Cserébe rámosolygok. Ezt utálja.

Az asztalfőn a bácsikám már meg is nyitotta az értekezletet. Anélkül, hogy félbehagyná mondandóját, barátságos arccal odabiccent nekem, annak ellenére, hogy elkéstem.

Ez egy kényelmes állás. Élvezem kiváltságos helyzetemet.

A válltáskámba túrok a tervezőm és a toll után. Általában ezeknek a megbeszéléseknek a tartalma nem igazán vonatkozik rám, de épp az irodaköltözés közepén vagyunk, így legalább úgy kell tennem, mintha figyelnék.

Aztán, amikor az egyik programozó belekezd egy hosszú beszámolóba, a telefonom hangosan csippan egyet, mert SMS-em érkezett.

Hoppá!

Fittyet is hányhatnék rá, úgy téve, mintha a zavaró hang valaki más telefonjára érkezett volna. Ahogyan az ilyenkor szokás. De soha nem hagyok olvasatlanul SMS-t, ha Buzz az oviban van. Vészhelyzetek ritkán fordulnak elő, de tavaly volt egy gyomorrontása, és – ami még rosszabb – ősszel tetves lett.

Isten az égben, csak ne tetű legyen megint!

Hester elítélő pillantását konstatálva előveszem a telefonomat, és megnézem az üzenetet.

De nem az ovi írt. Ám a képernyőn látható névtől megáll bennem az ütő.

Drew Miller

Pislogok. De amikor a látásom kitisztul, a kép még mindig ott van – a fotó, amit én készítettem magunkról a naplementében a Fort Allen Parkban. És amikor elolvasom az üzenetet, eláll a lélegzetem.

Drew: Baj van. Beszélnem kell veled. Találkozunk egy óra múlva az óriás kutyafejfa alatt. Ne áruld el senkinek, hová méész!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Ez az üzenet bárkitől megrázna. De Drew-tól egyenesen szívszorító.

Mert Drew Miller, az egyetlen férfi, akit valaha szerettem, és aki a gyermekem apja, már meghalt.